

РЕШЕНИЕ

№ 4010

гр. София, 12.06.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в публично заседание на 14.05.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Михаил Малчев

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **2832** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 38, ал. 7 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано е по жалба на П. Т. З., чрез процесуалния си представител адв. Б., срещу Решение № ППН-01-103/20.12.2018 г. на Комисията за защита на личните данни (КЗЛД). С оспорения административен акт, на основание чл. 38, ал. 2 ЗЗЛД, е оставена без уважение, като неоснователна, жалба с рег. № ППН-01-103/16.02.2018 г., подадена от П. Т. З. срещу [община] и Общински съвет С..

Наведените основания за оспорване, поради които се иска отмяната на решението са противоречие с материалния закон - чл. 146, т. 4 АПК. Сочи се, че с публикуването на интернет страницата на [община] на Решение № 1459/11.08.2017 г. по адм. дело № 648/2017 г. на Административен съд Пловдив са разгласени личните данни на жалбоподателя, тъй като не са били анонимизирани името и местонахождението на П. Т. З.. Твърди се, че от направена справка в ГРАО, се установява по безспорен начин, че има само едно лице с тези три имена и несъмнено чрез публикуването на решението в общинския сайт ведно с името му, следва пряко и недвусмислено неговото идентифициране. Допълва се, че е налице едно продължавано порочно действие, тъй като и към месец май 2019 г. публикуваното съдебно решение на интернет страницата на [община], ведно с личните данни – три имена и местонахождение - П. Т. З. от Д., разкриващи го пред неограничен кръг лица като оспорващ по същото дело, което е част от личния му живот. Целта на жалбоподателя е

да се анонимизират личните му данни с цел защита на личния живот. Моли съдът да отмени решението на КЗЛД. По отношение на частта, с която като ответна страна е конституирана Общински съвет С., жалбоподателят счита, че е неправилна и недопустима, тъй като същата никога не е регистрирана, освобождавана или отказвана като администратор на лични данни в регистрите на КЗЛД. Поради това, произнасянето в процесното решение относно отговорността на Общински съвет С. е недопустимо, поради което в тази си част решението следва да бъде обезсилено. Претендират се направените по делото разноски. Представят се писмени бележки.

Ответникът – Комисия за защита на личните данни, чрез процесуалния си представител юр. А., оспорва жалбата. В съдебно заседание моли за постановяване на решение, с което да се потвърди обжалваният акт като правилен и законосъобразен. Посочва се, че данните на господин З. са публикувани в сайта на [община] във връзка с обжалван от него подзаконов нормативен акт, предвид което се налага извод, че общината е изпълнила задължението си, произтичащо от чл. 194 АПК. С разпоредбата на чл. 78, ал. 3 АПК е посочено, че нормативните актове на общинските съвети се разгласяват чрез местните печатни издания или по друг подходящ начин. В чл. 22, ал. 2 от Закона за местното самоуправление и местната администрация е конкретизирано задължението актовете на общинските съвети да се разгласяват на населението на общината чрез средствата за масово осведомяване, чрез интернет страницата на общината или по друг подходящ начин. Съгласно разпоредбата на чл. 176, ал. 1 АПК да оспорват подзаконови нормативни актове имат възможност гражданите, органите и организациите, чиито права, свободи и законови интереси са засегнати или могат да бъдат засегнати от него. Именно поради неограничения и неопределения кръг на адресатите на подзаконовите нормативни актове, законодателят е предвидил в разпоредбата на чл. 189, ал. 2 АПК, че всеки може да се присъедини към оспорването или да встъпи като страна наред с административния орган. С оглед на това предоставянето на жалбоподателя информация е пропорционална на задължението на органа на местно самоуправление и целта, която се преследва с него е осведомяване на обществеността за отмяна на разпоредба на подзаконов нормативен акт. Претендира се юрисконсултско възнаграждение в полза на комисията.

Заинтересованата страна – [община], чрез процесуалния си представител адв. Г., оспорва жалбата. Представени са писмени бележки, в които се навеждат доводи за това, че решението е правилно, обосновано и законосъобразно. Претендират се разноски.

Заинтересованата страна – Общински съвет С., чрез процесуалния си представител адв. Г., оспорва жалбата. Представени са писмени бележки, в които се навеждат доводи за това, че решението е правилно, обосновано и законосъобразно. Претендират се разноски.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не ангажира становище по жалбата.

Административен съд София - град, в настоящия състав, като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съобрази доводите на страните и извърши цялостна проверка на оспорения акт във връзка с правомощията си по чл. 168 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството е образувано по постъпила в КЗЛД жалба с рег. № ППН-01-103/16.02.2018 г., подадена от П. Т. З. с твърдения за нарушение на ЗЗЛД,

свързани с неправомерното обработване на личните му данни от Общински съвет С. и [община]. Твърди се, че на 08.02.2018 г. жалбоподателят установил, че на интернет страницата на Общински съвет С. е публикувано решение на Административен съд Пловдив, в което не са анонимизирани личните му данни. Разгласени са трите му имена и местожителство: „П. Т. З. от Д.“.

На свое редовно заседание, проведено на 19.09.2018 г. (л. 31 - 33) КЗЛД обявява жалба с рег. № ППН-01-103/16.02.2018 г., подадена от З., за допустима и на основание чл. 38, ал. 3 от Правилник за дейността на комисията за защита на личните данни и на нейната администрация (ПДКЗЛДНА) комисията е конституирала като ответни страни [община] и Общински съвет С.. С писма, изх. № ППН-01-103/2018#2/31.05.2018 г. и № ППН-01-103/2018#3/31.05.2018 г. от ответните страни е изискано писмено становище по жалбата. В становище с рег. № ППН-01-103#4/15.06.2018 г. и с рег. № ППН-01-103#5/18.06.2018 г. от [община] и от Общински съвет С. са изразени становища за неоснователност на жалбата. Посочва се, че обнародвано е влязло в сила съдебно решение на Административен съд Пловдив и общината няма правомощие да изменя по какъвто и да е начин текста на това решение. Добавя се, че в съдебното решение са обработени лични данни на лицето в разумен размер не по-голям от необходимото – няма данни от лична карта, дата на раждане, външен вид, месторабота, както и целия възможен диапазон от лични данни. Освен това, разглеждането на дела стана устно в открито заседание, т.е публично. Това означава, че всеки може да отиде на делото и да чуе всички лични данни за физическото лице. Допълва се, че ако трябва да се намери разумният баланс, то той за конкретното лице няма да е в неприкосновеността на трите му имена и града, просто защото те са многократно публични, а публичността им е резултат от правни разпоредби на закона за публичност на делата и решенията и превръщането на съдебния процес в начин на живот, източник на доходи и водещ до масова популярност. Към становището са приложени справки от ВАС, ВКС и Държавен вестник. Общинският съвет С. поддържа становището на [община], като изяснява, че съветът няма самостоятелна страница в интернет и че оповестяването на актовете и другите материали и документи на съвета се извършва чрез интернет страницата на общината, която се администрира от служители на общинска администрация.

Жалба с рег. № ППН-01-103/16.02.2018 г. е насрочена за разглеждане по същество на 17.10.2018 г. в открито заседание. Видно от приложения протокол (л. 16 и сл.), на заседанието страните, редовно уведомени, не се явяват и не се представляват (с изключение на жалбоподателя З.). КЗЛД е приела жалбата за неоснователна, вследствие на което е постановила оспорваното Решение № ППН-01-103/20.12.2018 г. За изясняване на делото от фактическа страна са приети относими писмени доказателства, а именно: публикация от сайта; съобщение до Общински съвет С. от Административен съд Пловдив за връчване на препис от Решение № 1459/11.08.2017 г. по адм. дело № 648/2017 г.; справка от Национална база данни „Население“.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК и служебно, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт на основанията по чл. 146 от АПК, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима. Насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, който подлежи на съдебен контрол за

законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл. 38, ал. 7 ЗЗЛД. Подадена е в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирано лице – адресат на акта. Разгледана по същество същата е неоснователна.

Решение № ППН-01-103/20.12.2018 г. е постановено от компетентен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл. 38, ал. 3 във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 7 ЗЗЛД. Видно от приетия и неоспорен по делото Протокол № 40/17.10.2018 г. Комисията, в качеството си на колегиален орган, е постановила процесното решение при наличие на необходимия кворум и мнозинство, съгласно чл. 8, ал. 6 и ал. 7 ПДКЗЛДНА. Актът е в предписаната от закона форма и при издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила. Решението е постановено след като е дадена възможност на страните да изразят становище и представят писмени доказателства – чл. 36 АПК, както и след разглеждане на жалбата по същество в открито съдебно заседание. Правилно административният орган е конституирал страните в развилото се пред него производство. Административният орган е спазил изискването на чл. 26 и чл. 27, ал. 1 АПК, като е приел, че именно [община] и Общински съвет С. следва да бъдат привлечени като ответни страни. Аргумент за това може да се извлече, че сайтът на който е било публикувано съобщението с личните данни на жалбоподателя се администрира от [община] и на същия сайт са съобщенията публикувани от общински съвет. Анонимизиране на лични данни е задължение на администратора на сайта. Именно в тази връзка се сочи и разпоредбата на чл. 43, ал. 3, т. 4 ЗМСМА, която вмениява като задължение на секретар на община разгласяването и обнародването на актовете на общинския съвет и на кмета на общината.

Настоящата съдебна инстанция намира, че процесното решение е постановено и в съответствие с материалноправните разпоредби и наведените в този смисъл доводи за незаконосъобразност от жалбоподателя 3. се явяват неоснователни. Съгласно чл. 39, ал. 1 и 2 ЗЗЛД при нарушаване на правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 и по този закон субектът на данни може да обжалва действия и актове на администратора и на обработващия лични данни пред съда по реда на Административнопроцесуалния кодекс. В производството по ал. 1 субектът на данни може да иска обезщетение за претърпените от него вреди вследствие на неправомерно обработване на лични данни от страна на администратора или на обработващия лични данни. В настоящото производство претенция за обезщетение за вреди липсва.

Легалната дефиниция за лични данни се съдържа в чл. 2, ал. 1 ЗЗЛД (отм.) - всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци. Според чл. 4, т. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 „лични данни“ означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано („субект на данни“); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице.

Съгласно § 1, т. 1 от ДР на ЗЗЛД „обработване на лични данни“ е всяко действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни

с автоматични или други средства, като събиране, записване, организиране, съхраняване, адаптиране или изменение, възстановяване, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване, предоставяне, актуализиране или комбиниране, блокиране, заличаване или унищожаване, а според дефиницията на Регламент (ЕС) 2016/679 – обработване означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване. Съдът намира, че няма реално функциониращ държавен орган, институция, юридическо лице и т. н., които в дейността си да не обработват лични данни за физически лица, а целите, които се преследват във връзка с обработването на такива данни са разнообразни, като администраторите не могат да превишават пределите на допустимост, определени в чл. 4 ЗЗЛД.

Съгласно разпоредбата на чл. 4, ал. 1 ЗЗЛД, действала към момента на издаване на процесното решение и към момента на публикуване на съдебното решение, обработването на лични данни е допустимо само в случаите, когато е налице поне едно от следните условия: 1. обработването е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни; 2. физическото лице, за което се отнасят данните, е дало изрично своето съгласие; 3. обработването е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане; 4. обработването е необходимо, за да се защитят животът и здравето на физическото лице, за което се отнасят данните; 5. обработването е необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес; 6. обработването е необходимо за упражняване на правомощия, предоставени със закон на администратора или на трето лице, на което се разкриват данните; 7. обработването е необходимо за реализиране на законните интереси на администратора на лични данни или на трето лице, на което се разкриват данните, освен когато пред тези интереси преимущество имат интересите на физическото лице, за което се отнасят данните.

Съгласно чл. 3, ал. 1 и, ал. 2 ЗЗЛД (отм.) администратор на лични данни е физическо или юридическо лице, както и орган на държавната власт или на местното самоуправление, който сам или съвместно с друго лице определя целите и средствата за обработване на личните данни или обработва лични данни, видът на които, целите и средствата за обработване се определят със закон, в които случаи администраторът или специфичните критерии за неговото определяне са нормативно уредени. Регламент (ЕС) 2016/679 дава следната дефиниция за „администратор“ - физическо или юридическо лице, публичен орган, агенция или друга структура, която сама или съвместно с други определя целите и средствата за обработването на лични данни; когато целите и средствата за това обработване се определят от правото на Съюза или правото на държава членка, администраторът или специалните критерии за неговото определяне могат да бъдат установени в правото на Съюза или в правото на държава членка.

В процесния случай не е спорна по делото, че публикувайки посоченото по-горе Решение № 1459/11.08.2017 г. по адм. дело № 648/2017 г. на Административен съд

Пловдив, [община] и Общински съвет С., в качеството си на администратор на лични данни, са действали в условията на хипотезата на чл. 4, ал. 1, т. 1 ЗЗЛД, а именно обработването на лични данни е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни. Нормативното установено задължение за администратора е по силата на чл. 194 АПК, а именно - съдебното решение, с което се обявява нищожност или се отменя подзаконовият нормативен акт и срещу което няма подадени в срок касационна жалба или протест или те са отхвърлени от второинстанционния съд, се обнародва по начина, по който е бил обнародван актът, и влиза в сила от деня на обнародването му.

За да бъде изпълнена хипотезата на чл. 2, ал. 1 ЗЗЛД, действала в процесния период, е необходимо информацията, представляваща лични данни и отнасяща се до дадено физическо лице да води до неговото идентифициране - пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци. От изложеното се налага извода, че не винаги посочването на един или няколко специфични признаци по отношение на дадено физическо лице може да доведе до неговото идентифициране. За да бъде осъществена неговата правна индивидуализация в обществото, следва да се посочат един или няколко признака, въз основа на които може да се направи ясен и недвусмислен извод, че информацията относно посочените признаци се отнася до точно конкретно лице, т.е. същото да може да се индивидуализира. Посочването на трите имена на лице, макар като информация да има характер на лична информация относно дадено лице не е достатъчно, за да бъде същото индивидуализирано. Не е достатъчно и посочването на друг подобен критерий като града, в който лицето живее. В случая, в публикуваното решение на Административен съд - Пловдив са посочени тези два признака - трите имена на лицето и града по местоживеенето му, които не са достатъчни лицето да бъде индивидуализирано. В административноправната система на Република България има друг важен и определящ признак наред с името на лицето и това е Единният граждански номер (ЕГН), въз основа на който наред с името, дадено лице може в голяма степен да бъде индивидуализирано. В този смисъл, посочването на лични данни от този характер биха в голяма степен отграничили и индивидуализирали дадено лице. В случая дори да е налице обработване на лични данни по смисъла на ЗЗЛД от администратора на лични данни, не е налице засягане на правната сфера на жалбоподателя, тъй като посредством цитираните лични данни - име и град на местоживеене, не е възможно лицето, което твърди че е засегнато от действията на административния орган да докаже, че посредством същите може да се индивидуализира. Този извод на съда не се променя и от представената справка от [община] за установеното след проверка в Национална база данни „Население“, че има само едно лице с имена П. Т. З., тъй като за установяване на този факт е бил необходим и ЕГН на лицето.

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че публикувайки посоченото Решение № 1459/11.08.2017 г. по адм. д. № 648/2017 г. по описа на Административен съд - Пловдив, II състав, ответниците, в качеството си на администратор на лични данни, са действали в условията на хипотезата на чл. 4, ал. 1, т. 1 ЗЗЛД, а именно обработването

на лични данни е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни, като нормативно установено задължение за администратора е по силата на чл. 194 АПК. Разпоредбата на чл. 22, ал. 2 ЗМСМА предвижда, че актовете на общинския съвет се разгласяват на населението на общината в срока по ал. 1 чрез средствата за масово осведомяване, чрез интернет страницата на общината и по друг подходящ начин, определен в правилника по чл. 21, ал. 3. В чл. 43, ал. 3, т. 4 ЗМСМА е предвидено, че секретарят на общината организира и отговаря за разгласяването и обнародването на актовете на общинския съвет и на кмета на общината.

Данните, публикувани в съдебния акт на Административен съд – Пловдив, не са в достатъчен обем, за да може лицето, до което се отнасят да бъде индивидуализирано. Посочването на името на лице и местоживеенето му не са достатъчни данни, въз основа на които дадено лице да бъде идентифицирано.

Може да се направи извод, че личните данни на П. Т. З. в обем три имена и адрес в публикуваното решение на Административен съд Пловдив на интернет страницата на [община], са обработени в съответствие с изискването за допустимост на обработването на данните, посочено в чл. 4, ал. 1, т. 1 ЗЗЛД.

С оглед на така изложеното, жалбата с правно основание чл. 39, ал. 1 ЗЗЛД срещу незаконосъобразни действия на администратора на лични данни, изразяващи се в неправомерно обработване на личните данни на П. Т. З., се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и направено изрично искане от процесуалните представители на заинтересованите страни за присъждане на разноски, както и на основание чл. 143, ал. 3 АПК, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на заинтересованите страни сумата в размер на 600 лева за всяка от страните, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение. Направено е и изрично искане в откритото съдебно заседание от процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като на основание чл. 143, ал. 4 АПК, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата в размер на 300 лева в съответствие с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Т. З. срещу Решение № ППН-01-103/20.12.2018 г. на Комисията за защита на личните данни като неоснователна.

ОСЪЖДА П. Т. З. да заплати на Комисия за защита на личните данни сумата в размер на 300 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА П. Т. З. да заплати на [община] сумата в размер на 600 лева,

представляваща разноси по делото.

ОСЪЖДА П. Т. З. да заплати на Общински съвет С. сумата в размер на 600 лева, представляваща разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: